La Figueres enyorada

La foto de grup que es van fer a la part baixa de la Rambla Foto: JOAN SABATER.

Ells asseguren que no ho enyoren, però no els feu cas. Si quedes amb companys de joventut per recrear les passejades amunt i avall de la Rambla de Figueres és que ho trobes a faltar i voldries que el costum es recuperés. Ahir al migdia, una quarantena de dones i homes, la majoria més grans de 50 anys, van quedar per ramblejar. Era el tercer cop que ho feien en pocs mesos de diferència. Es van fer una foto de grup al capdamunt del passeig i van anar baixant xino-xano, esquivant les parades de la Fira de Nadal, els jocs infantils i els passejants no organitzats, força nombrosos a aquella hora. M'hi vaig afegir, guiat per l'impulsor de la iniciativa, en Xavier Piera, i un seu company, en Quimet Juanola, dues màquines del temps que em van traslladar a una Figueres que jo desconeixia.

Som als anys seixanta o principis dels setanta del segle passat. És un diumenge. Les colles de nois es troben abans de l'hora del vermut –possiblement, a la sortida de missa– als peus del monument de Monturiol i inicien la ramblejada. També podria ser el capvespre, a la sortida d'algun dels cines del centre. “Pujàvem per la dreta i baixàvem per l'esquerra”, especifiquen. Les colles es creuen i de tant en tant es paren a parlar. “Era com el Facebook d'ara”, comparen. En aquesta Figueres de fa mig segle, els “m'agrada” són els comentaris entre els companys i les mirades còmplices amb una noia. La Rambla és un espai de relació social i un escenari per a les xafarderies. “Moltes parelles van néixer així”, asseguren els meus guies. Als marges del passadís central, s'hi asseu gent gran, potser després d'esquivar en Cadiretes, l'home que controla que tothom pagui una pesseta per fer servir els seients. “Quan el vèiem arribar, ens aixecàvem i marxàvem”, confessa una dona que s'ha afegit a la conversa. En Xavier hi afegeix, en veu baixa a tall de confidència, el nom de la noia més preuada de les seves ramblejades. Resulta que la jove –ara, una senyora– també ha acudit a la convocatòria. “Mira-la! Era la més maca. Quan no la vèiem a la seva colla, demanàvem a quina hora sortiria de casa.” L'al·ludida riu, una mica incòmoda.

Al cap d'unes quantes pujades i baixades, les colles es van situant als bars de la Rambla. N'hi ha quatre i prou i són de caire familiar. Alguns han aprofitat per comprar el diari a Can Canet, que té obert els diumenges. Potser ara els grups estan desdibuixats perquè, en aquella recerca de parella, alguns nois o algunes noies han quedat incrustats en altres colles. Fan el vermut i, possiblement, queden per anar al cinema plegats. El que passi després ja no forma part del ramblejar, tot i que en podrà ser una conseqüència.

Quan acabem el viatge en el temps m'adono que hem fet un tomb complet. En Xavier, en Quimet i la resta de nostàlgics seguiran una estona més i, abans de distribuir-se pels bars de la vora, faran una segona foto de grup –aquest cop, amb gent que no havia estat puntual a la sortida– amb l'escultura de Monturiol de fons. Als meus guies, se'ls nota contents. “És una manera bonica de retrobar-nos perquè amb alguns potser no ens veiem durant molt de temps”, diu en Xavier. “Hi tornareu?”, li demano. “I tant, és clar”, respon, estranyat per la pregunta.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 12-12-2016 Pàgina 12

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/1030516-la-figueres-enyorada.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui